

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 256/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] obaja zastúpení STANĚK VETRÁK & PARTNERI s.r.o., Dunajská 15, Bratislava, proti uzneseniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV/2 Pz 86/25/1000-7 z 2. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. februára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva byť stíhaný len zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. IV/2 Pz 86/25/1000-7 z 2. decembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Topoľčany č. k. 2 Pv 11/24/4406-45 z 27. mája 2025 (ďalej len „uznesenie o zastavení trestného stíhania“) bolo podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie sťažovateľov za zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, a to z dôvodu, že trestné stíhanie je neprípustné, keďže je podmienené súhlasom poškodeného, pričom tento súhlas nebol daný.

3. Napadnutým uznesením generálny prokurátor podľa § 363 ods. 1, § 364 ods. 2 a 3, § 366 ods. 1 a 2 a § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku bez návrhu (*ex offio*) rozhodol, že uznesením o zastavení trestného stíhania bol porušený zákon v § 215 ods. 1 písm. d) a § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v § 211 ods. 1 Trestného poriadku v prospech sťažovateľov. Generálny prokurátor uznesenie o zastavení trestného stíhania zrušil a príslušnej prokurátorke prikázal, aby vo veci znova konala a rozhodla.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia pred ústavným súdom namietajú, že generálny prokurátor rozhodol podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku až po lehote šiestich mesiacov v zmysle § 364 ods. 3 Trestného poriadku, a teda na vydanie napadnutého uznesenia nebola daná jeho právomoc.

5. Napadnuté uznesenie bolo sťažovateľom a ich obhajcovi doručené 29. mája 2025 a [REDACTED], predsedníčke predstavenstva poškodenej, taktiež už 29. mája 2025, čo sťažovatelia preukazujú odpoveďou Slovenskej pošty na ich žiadosť o poskytnutie informácií. V ten istý deň preto uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť. Generálny prokurátor rozhodol napadnutým uznesením až 2. decembra 2025, teda po uplynutí lehoty 6 mesiacov v zmysle § 364 ods. 3 Trestného poriadku.

6. Generálny prokurátor v napadnutom uznesení nesprávne vychádzal z toho, že predsedníčke predstavenstva poškodenej bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania doručené až 28. októbra 2025.

7. Sťažovatelia si sú vedomí judikatúry ústavného súdu o „jednoliatosti“ trestného konania. V nadväznosti na uvedené poukazujú na absolútnu procesnú vadu vo forme absencie právomoci a na skutočnosť, že k tvrdenému nezákonnému postupu pri vydaní napadnutého uznesenia došlo v trestnom konaní, ktoré bolo začaté pred 10 rokmi. Preto navrhli, aby ústavný súd prihliadol na § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže sú dané dôvody osobitného zreteľa, ktoré neumožňujú, aby bola udržateľným a účinným spôsobom zabezpečená ochrana ich základných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľov napadnutým uznesením, ktorým generálny prokurátor zrušil právoplatné uznesenie o zastavení (ich) trestného stíhania.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021).

11. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hrozacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del’by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie (IV. ÚS 212/2022).

12. Trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat’ pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel

by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

13. V trestnej veci sťažovateľov možno konštatovať, že nimi tvrdené nerešpektovanie § 364 ods. 3 Trestného poriadku pri zrušení právoplatného rozhodnutia prokurátora (uznesenie o zastavení trestného stíhania) zo strany generálneho prokurátora je samostatným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. m) Trestného poriadku.

14. Z uvedeného vyplýva, že ak by sa trestná vec sťažovateľov napriek nimi tvrdenému pochybeniu dostala na príslušný súd (podanie obžaloby) a došlo by k ich prípadnému odsúdeniu, budú mať možnosť využiť už uvedený zákonom ustanovený prostriedok nápravy určený na preskúmanie práve takéhoto špecifického nimi tvrdeného pochybenia.

15. Vzhľadom na uvedené, teda existenciu iného zákonom ustanoveného opravného prostriedku určeného na prieskum námietky sťažovateľov a už citovaných judikatúru, ústavný súd neidentifikoval také dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo potrebné túto ústavnú sťažnosť neodmietnuť (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

16. Ústavný súd vzhľadom na uvedené vyhodnotil ústavnú sťažnosť ako neprípustnú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

17. Pre úplnosť ústavný súd považuje za potrebné odlíšiť túto ústavnú sťažnosť sťažovateľov (obvinených) od ústavnej sťažnosti inej sťažovateľky (poškodenej), ktorá je na ústavnom súde vedená pod sp. zn. III. ÚS 133/2026, keďže poškodený nie je v zmysle § 369 Trestného poriadku oprávnenou osobou na podanie dovolania.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu